

Sf.N.Velimirovici,
icoană

flori roșii din pomii Grădinii Raiului.

Acela era îngerul lui Dumnezeu, iar anotimpul era iarna. Doroteea i-a cerut îngerului să ducă merele și florile lui Teofil și să-i spună: „Iată, ia ce ai cerut!”.

Când Teofil a primit cuvântul trimis și a văzut darul, s-a cutremurat, iar viața lui s-a răsturnat, căci Teofil păgânul cel convins s-a făcut creștin.

Atunci și el a fost schingiuit și omorât pentru Hristos, iar sufletul lui a intrat în Raiul Stăpânului Iisus, curând după Sfânta Doroteea.

(*Sfântul Nicolae Velimirovici, Proloagele de la Ohrida*)

"Am botezat peste 100.000 de ruși pe Frontul de Est"

Ultimul din familia sa de răzeși, părintele Dimitrie Bejan din Hârlău a dus la Academia Română pergamentul pe care Ștefan cel Mare semnase libertatea înaintașilor săi. Poate din acel document de preț el și-a luat puterea de a fi liber chiar și în temnițe. Nu doar liber, ci de-a dreptul fericit. Dimitrie Bejan (1909-1995) a fost singurul băiat al unei familii cu șase copii. Își amintea că tatăl său chema străini de pe drum și îi pune la masă, iar mama lui se ruga foarte frumos.

Părintele Dimitrie Bejan s-a născut pe 26 octombrie 1909, la Hârlău – Iași. A urmat cursurile Seminarului Teologic Ortodox "Veniamin Costache" din Iași, apoi Facultatea de Teologie și, în paralel, Facultatea de Istorie din București. A avut astfel parte de mari dascăli, ca Nichifor Crainic și Nicolae Iorga. După absolvirea celor două facultăți, a avut burse de studii postuniversitare la Ierusalim și Atena. La întoarcere, a devenit asistent universitar la catedra lui Nicolae Iorga și, în același timp, a predat istoria la Liceul de fete "Carmen Silva" din București, scrie *Horia Brad*, în *Revista Rost*.

Dornic de o mai bună cunoaștere a poporului român, s-a înscris în echipele de cercetare sociologică ale profesorului Dimitrie Gusti, împreună cu care a mers în Basarabia. A căzut prizonier la Stalingrad în 1942 împreună cu alți 17.000 de români, unde a rămas până în 1948. După câțiva ani, l-au repatriat. În documentele însoțitoare ale deținutului, ei atrăgeau atenția autorităților române să fie vigilente cu părintele Dimitrie, pentru că "are mare putere de convingere, fiind un mare dușman al comunismului".

Tribunalul militar din București l-a condamnat la detenție pe viață. A fost eliberat de la Aiud pe 23 august 1964, cu decretul de amnistie generală, după 25 de ani de închisoare.

A suferit în lagărele și închisorile Jilava, Văcărești, Aiud, Canal, Minele Cavnic (1948 - 1956), Bărăgan, Răchitoasa. În detenție, s-a împrietenit cu câțiva din marii noștri intelectuali interbelici închiși: Nichifor Crainic, Radu Gyr, Mircea Vulcănescu, Paul Zafiropol și cu părinți duhovnicești ca Benedict Ghiuș, Arsenie Papacioc și Dumitru Stăniloae.

După ce a trecut prin război, prizonierat și pușcăriile comuniste, autoritățile au încercat să-l câștige de partea lor și i-au oferit o parohie la Ghindăoani, unde a stat însă numai cinci ani. Veneau și câte o mie de oameni la slujbele lui. Pentru că nu era voie să facă propagandă religioasă, iar el predica liber în biserică, a fost judecat de un consiliu bisericesc, luându-i-se dreptul de a sluji. A avut domiciliu forțat până la căderea regimului comunist.

Deși era urmărit permanent de un securist, oamenii veneau la el în continuare. Comuniștii, furioși că rămâne ferm în crezul său naționalist și creștin, au încercat să-l otrăvească în câteva rânduri și, în cele din urmă, i-au organizat un simulacru de proces, în urma căruia i s-a interzis să mai slujească și a fost arestat la domiciliu (la Hârlău) până în decembrie 1989. Sfinția sa a continuat să primească vizite și a dat astfel multora cuvinte de folos. În noaptea de 22 decembrie 1989, părintele face un act pilduitor: îl salvează de la linșaj pe securistul care îl păzea.